

Do české literatury vstoupila Podkarpatská Rus v meziválečné době po svém připojení k Československu v roce 1919. Dané tematice se věnovala řada autorů (Čapek, Olbracht, Vančura a další).

Někteří z nich podnikli cestu na Podkarpatskou Rus, aby dokázali českému čtenáři lépe přiblížit tamější život.

Podkarpatská tematika prolнула širokým spektrem literárních žánrů (povídka, román, balada, pohádka atd.)

Meziváleční autoři zpracovali rozličné náměty z Podkarpatské Rusi - život, města, zvyky, sociální situaci a především přírodní prostor, dotvářející nejen kulisu lidskému prostoru, ale také samostatnou dějovou linii (viz Olbracht).

Výrazným, spojujícím rysem knih je snaha představit dosud neznámou Podkarpatskou Rus československému čtenáři.

Podkarpatské prostředí! bylo československému čtenáři velmi vzdálené, avšak mýtické bezčasi pozitivně ovlivnilo čtenářskou percepci. Vztah reality a mýtu (synchronní vznik mýtu na reálných základech) dovedl k dokonalosti Ivan Olbracht.

Autoři se však nevěnovali jen přírodnimu prostoru, ale také prostoru lidskému, tíživé sociální situaci vedouc! v některých případech až k emigraci či důsledky emigrace.

Nejcharakterističtější rysy meziválečné literatury o

Podkarpatské Rusi a situaci na Podkarpatské Rusi jsou ústy

Ivana Olbrachta „Ta země jest ještě bez jména. Či, lépe řečeno, má jich příliš moc, aby je mohla míti.“ (Olbracht, 1932, 73), „Nářadím jest motyka. Neboť pluh zde ještě nebyl vynalezen ... Jak žili staří Slované Kosmova věku?? Netřeba pro poučení choditi do listinných pramenů. Takhle žili.“

(Olbracht, 1932, 13).